

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **O. N. M.**, narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2016, č. j. MV-184282-4/SO-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 9. 3. 2016, č. j. MV-184282-4/SO-2015, se **pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **12 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2016, č. j. MV-184282-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 11. 2015, č. j. OAM-1212-23/ZR-2015, kterým byla podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení žalobce k trvalému

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu a dle ustanovení § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu byla k vycestování z území České republiky stanovena lhůta 30 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí. Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že závěr správního orgánu I. stupně ohledně toho, že na starý cestovní doklad cestovat nemohl a jiný cestovní doklad neměl, neměl oporu v provedeném dokazování. Žalobce připomněl, že řízení bylo zahájeno a rozhodnutí bylo vydáno dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a žalobce proto předpokládal, že správní orgán I. stupně nezpochybňuje, že v předmětném období pobýval na území států Evropské unie, konkrétně v Polské republice. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nicméně vyplývá, že měl pobývat nepřetržitě nejen mimo území České republiky, ale dokonce mimo území států Evropské unie. Žalobce trval na tom, že v takovém případě mělo být řízení zahájeno a vedeno podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce je přesvědčen o skutečnosti, že odlišnou právní kvalifikací správního orgánu I. stupně byl zkrácen na svých procesních právech ve smyslu ustanovení § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce se domníval, že žalovaný podle odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochopil jeho argumentaci, neboť ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se aplikuje na cizince, kteří se zdržovali po dobu delší 6 let mimo území České republiky, ale stále v rámci území Evropské unie. Žalobce proto nechápal argumentaci správního orgánu I. stupně o tom, že pobýval déle než 6 let mimo území České republiky i dalších států Evropské unie. Žalobce zdůraznil, že pobýval převážně v Polsku, a kdyby věděl o pochybnostech správního orgánu I. stupně, pak by svůj pobyt v Polsku, jako státu Evropské unie, prokázal. Žalobce navíc podotkl, že se na území České republiky v předmětném období vracel, neboť zde navštěvoval příbuzné.
3. Žalobce vedle toho namítal, že nemohl tušit, že existence, či neexistence dalšího cestovního dokladu je pro prvostupňové rozhodnutí tak důležitá. Žalobce se domníval, že správní orgán I. stupně učinil ze záznamů z evidencí cizineckého informačního systému nesprávný závěr, neboť nenahlášení cestovního dokladu není důkazem toho, že cestovní doklad žalobce neměl a nepobýval s ním na území České republiky. V odvolání proto navrhl, aby si žalovaný vyžádal zprávu od zastupitelského úřadu Vietnamské socialistické republiky. K odůvodnění této námitky v žalobou napadeném rozhodnutí žalobce doplnil, že nikdy neuvedl, že vycestoval mimo území států Evropské unie. Žalobce podotkl, že žil převážně na území Polska a do Vietnamu se vrátil z rodinných důvodů pouze několik měsíců předtím, než se dostavil na zastupitelský úřad. Vzhledem ke skutečnosti, že vietnamské úřady ani letecké společnosti nemají přístup do informačních systémů Evropské unie, nemohl tento postup zvolit i při zpáteční cestě. Zdůraznil, že kdyby v řízení před správním orgánem I. stupně věděl, že se zpochybňuje jeho pobyt v Evropské unii již od roku 2006, a to pouze na základě platnosti starého cestovního dokladu a průkazu o povolení k pobytu, mohl tyto úvahy vyvrátit důkazy o svém pobytu v Polsku.
4. Žalobce dále namítal, že se žalovaný podrobněji nevyjádřil k bodu odvolání, ve kterém žalobce trval na tom, že převážnou část rozhodné doby strávil v Polsku a je schopen označit k prokázání tohoto tvrzení svědky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Žalovaný soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a k námitce žalobce ohledně nedostatečné opory v provedeném dokazování odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
6. K další námitce žalobce žalovaný podotkl, že netvrdil, že žalobce absolvoval proceduru popsanou v napadeném rozhodnutí v části b), nicméně poukázal na tento postup jako na jediný, který by žalobci umožnil návrat na území států Evropské unie. Žalovaný doplnil, že dne 21. 9. 2006 žalobci skončila platnost jeho cestovního dokladu, přičemž je irelevantní, zda byl žalobce v mezidobí držitelem jiného cestovního dokladu, neboť při předložení tohoto jiného cestovního dokladu by neprošel hraniční kontrolou kvůli nesouladu údaje o cestovním dokladu uvedeného v průkazu o povolení k trvalému pobytu. Žalovaný trval na tom, že žalobce nemohl v rozhodné době do České republiky přímo přicestovat. Žalovaný je přesvědčen o skutečnosti, že v předmětném případě nedošlo k nezákonnému přenesení důkazního břemene na žalobce, neboť ze strany správních orgánů byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a bylo na žalobci, aby doložil, zda jsou tato zjištění mylná. V této souvislosti žalovaný poukázal na ustanovení § 6 odst. 2 správního řádu a odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-94, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přiměřenosti požadovat po účastnících řízení důkazy k prokázání jejich tvrzení. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že správní řízení není vázáno zásadou koncentrační, a proto mohl žalobce zjištěný skutkový stav zpochybnit doložením pobytu v Polské republice jak v odvolacím řízení, tak v řízení před soudem. Žalovaný připomněl, že žalobce byl a je v řízení zastoupen právním zástupcem, a nemohlo tedy dojít k zásahu do jeho práv.
7. Žalovaný dále uvedl, že spojením odvolacích námitek č. 2 a č. 3 nemohlo dojít k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný se s pobytem žalobce v Polské republice vypořádal v dostatečné míře v části b) napadeného rozhodnutí, přičemž v bodě č. 3 odvolání žalobce pouze tvrdil, že žalovanému doloží seznam osob, které by mohly dosvědčit pobyt žalobce v Polské republice, čemuž nedostál. Žalovaný poukázal na skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno až po více než 4 měsících od tohoto tvrzení žalobce.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Z výpisu z evidencí cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že dne 28. 1. 2015 podal žalobce žádost o vydání nového průkazu za průkaz o povolení k trvalému pobytu, jehož platnost skončila, dále nahlásil správnímu orgánu I. stupně nový cestovní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doklad č. „X“ s platností od 10. 11. 2014 do 10. 11. 2024. Správní orgán I. stupně nabyt předsvědčení, že žalobce ode dne 21. 9. 2006, kdy vypršela platnost jeho původního cestovního dokladu č. „X“, do vydání nového cestovního dokladu č. „X“ nedisponoval platným cestovním dokladem, a proto dne 20. 1. 2015 zahájil řízení z moci úřední o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce dle názoru správního orgánu nepobýval na území České republiky nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Cestovní doklad Vietnamské socialistické republiky č. „X“ obsahuje jediný záznam o pohraniční kontrole orgánů Vietnamské socialistické republiky, a to odlet žalobce ze země původu dne 26. 1. 2015 a následně přílet do Francouzské republiky, tedy členského státu Evropské unie, dne 27. 1. 2015. Žádná další otištěná přechodová razítka se v tomto cestovním dokladu nenacházejí. Dále bylo ze správního spisu zjištěno, že žalobce před Zastupitelským úřadem České republiky v Hanoji dne 8. 12. 2014 nejprve uvedl, že nemá povolený pobyt v České republice, pak tvrdil, že má povolen trvalý pobyt, ale neví, kdy mu byl udělen a za jakým účelem. Následně žalobce odmítl vypovídat a odkázal na svého právního zástupce. OAMP Karlovy Vary dal následně souhlas s vydáním víza žalobci k dlouhodobému pobytu D/VR/99 za účelem převzetí průkazu o povolení k trvalému pobytu s platností dle požadavku ode dne 15. 12. 2014 do dne 12. 2. 2015. Z podání Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín založeného ve správním spise vyplývá, že žalobce byl přihlášen v evidenci Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. 6. 1998 do 21. 6. 2003, během doby pojištění s okresní správou nekomunikoval, nepodal přehledy o příjmech a výdajích, má dluh na důchodovém pojištění ve výši 23 759 Kč a od roku 2004 není v evidenci jako osoba samostatně výdělečně činná. Z výpisu živnostenského rejstříku bylo zjištěno, že přerušení provozování živnosti žalobcem bylo oznámeno dne 17. 2. 2015, a to do dne 31. 12. 2020. Správní orgán I. stupně předvolal na den 8. 6. 2015 žalobce k výsledku, v němž byl žalobce podle ustanovení § 16 odst. 1 správního řádu poučen, že výslech bude veden v českém (případně slovenském) jazyce, přičemž žalobce byl poučen o právu na tlumočníka, a upozorněn na skutečnost, že pokud bude tlumočníka požadovat, měl by o tom neprodleně správní orgán I. stupně informovat. Z úředního záznamu ze dne 8. 6. 2015 bylo zjištěno, že žalobce se k výsledku dostavil i se svým právním zástupcem, avšak nezajistil si tlumočníka, ani o tomto požadavku správní orgán I. stupně nevyrozuměl. Žalobce byl proto opětovně předvolán na den 27. 7. 2015. Po řádném poučení žalobce do protokolu uvedl, že odmítá vypovídat, neboť se jedná o řízení z moci úřední. S podklady pro rozhodnutí byl žalobce ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu seznámen dne 9. 11. 2015, přičemž si udělal kopii celého spisu, a uvedl, že se vyjádří písemně do 7 dnů. Ve vyjádření ze dne 19. 11. 2015, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 25. 11. 2015, žalobce uvedl, že po dobu delší 6 let skutečně pobýval převážně mimo území České republiky, a to v Polské republice a několik měsíců rovněž ve Vietnamské republice. O nepřetržitý pobyt mimo území České republiky se však nejednalo, neboť s manželkou mají v České republice příbuzné a známé, se kterými se vzájemně navštěvují, z tohoto důvodu pobýval několikrát do roka i v České republice. Žalobce připustil, že neplnil své ohlašovací povinnosti, což by mohlo vést k postihu za nějaký přestupek, avšak domnívá se, že podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu v České republice dány nebyly. Správní orgán I. stupně vydal dne 30. 11. 2015 rozhodnutí č. j. OAM-1212-23/ZR-2015, kterým žalobci zrušil povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí dne 1. 12. 2015 odvolání, které bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 4. 12. 2015. Žalobce v odvolání namítal, že závěry správního orgánu I. stupně nemají oporu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v provedeném dokazování, neboť žalobce předpokládal, že správní orgán nezpochybňuje jeho pobyt na území Evropské unie. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že správní orgán I. stupně měl s ohledem na odůvodnění rozhodnutí postupovat podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále v odvolání namítl, že skutečnost, že existenci nového cestovního dokladu správnímu orgánu I. stupně nenahlásil, neprokazuje, že jej neměl, a zopakoval, že v rozhodném období pobýval převážně v Polské republice. K prokázání, že měl jiný cestovní doklad s platností po 21. 9. 2006, navrhl žalobce, aby si správní orgány vyžádaly zprávu od zastupitelského úřadu Vietnamské socialistické republiky. Žalobce chtěl svá tvrzení o pobytu v Polské republice doložit seznamem jmen svědků s jejich adresami. Žalobce však na podporu svých tvrzení žádný seznam svědků nedoložil, žalovaný proto shledal jeho námitky nedůvodnými a dne 9. 3. 2016 přistoupil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

10. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti spočívající v tvrzení žalobce, že v žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, ve které žalobce tvrdil, že převážnou část rozhodné doby strávil v Polsku a je schopen to prokázat svědeckými výpověďmi. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že v daném případě žalovaný přistoupil ke zrušení trvalého pobytu žalobce dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kde je stanoveno, že ministerstvo zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let. V souladu se zavedením legislativní zkratky v § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je nutno slovem „území“ rozumět území České republiky. Z hlediska ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je tedy zcela irelevantní, zda cizinec pobýval v době, kdy se nezdržoval na území České republiky, v jiném členském státě Evropské unie nebo v jiné třetí zemi. Pokud tedy žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí argumentoval, proč se domnívá, že se žalobce nezdržoval na území České republiky, lze tuto argumentaci vztáhnout i k výše uvedené odvolací námitce žalobce. Dále soud dodává, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, dostupný na www.nssoud.cz). Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí shledal tedy soud dostatečným a plně vyhovujícím požadavkům soudní judikatury na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, podle které *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Námitku nepřezkoumatelnosti tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Otázkou správnosti závěrů správních orgánů se pak soud bude zabývat níže.
11. K námitce žalobce, že závěry správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování, soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně z úřední povinnosti zahájil dne 20. 1. 2015 správní řízení ve věci zrušení trvalého pobytu žalobce podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že vyvstalo důvodné podezření, že žalobce pobýval nepřetržitě mimo území České republiky déle než 6 let. Správní orgán I. stupně u žalobce evidoval platnost cestovního dokladu č. „X“ do dne 21. 9. 2006 a následně se dozvěděl o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cestovním dokladu č. „X“ s platností ode dne 10. 11. 2014. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce v rámci správního řízení odmítl vypovídat, vycházely správní orgány při svých závěrech z výše uvedených skutečností. Ze skutečnosti, že o vydání nového cestovního dokladu s platností ode dne 10. 11. 2014 požádal žalobce ve Vietnamu, správní orgány dovodily, že do Vietnamu mohl žalobce přicestovat z České republiky pouze v době, kdy byl držitelem platného cestovního dokladu. Z této predikce správní orgány dovodily, že žalobce musel do země původu vycestovat ještě za platnosti svého původního cestovního dokladu č. „X“, tedy před 21. 9. 2006. Správní orgány dále trvaly na tom, že po skončení platnosti původního cestovního dokladu č. „X“ by žalobce z Vietnamu do České republiky již nemohl bez dalšího přicestovat, neboť by nesouhlasilo označení cestovního dokladu s údajem uvedeným v jeho průkazu o povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

12. Na tomto místě však soud musí zdůraznit, že výše uvedené úvahy správních orgánů jsou pouhými spekulacemi a pro závěr, že žalobce se na území České republiky nezdržoval nepřetržitě déle než 6 let, není ve správním spise obsažen žádný konkrétní podklad. Tím spíše za situace, kdy žalobce v odvolacím řízení uvedl, že se povětšinou zdržoval v Polsku s občasnými pobyty v České republice a do Vietnamu odcestoval pouze několik měsíců před tím, než požádal o vydání cestovního dokladu č. „X“, za využití cestovního dokladu, který mu byl v mezidobí vydán a o kterém správní orgány nevěděly. K doložení skutečnosti, že v mezidobí měl vydán cestovní doklad, o kterém správní orgány nevěděly, navrhl žalobce ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 1. 12. 2015, aby si žalovaný vyžádal zprávu od zastupitelského úřadu Vietnamské socialistické republiky. Pokud by skutečně existoval cestovní doklad, který byl vydán v období mezi platností cestovních dokladů, o kterých správní orgány věděly, na základě kterého by mohl žalobce vycestovat do Vietnamu po 21. 9. 2006, pak není vyloučeno, že mohl žalobce po nezanedbatelnou část sporného období cestovat a pobývat v rámci schengenského prostoru (a to i na území České republiky) s cestovním dokladem, jehož číslo neodpovídalo údajům v průkazu o povolení k trvalému pobytu. Případný nesoulad mezi číslem cestovního dokladu a údajem uvedeným v průkazu o povolení k trvalému pobytu by současně neznemožňoval žalobci vycestování z České republiky do Vietnamu.
13. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný v rámci žalobou napadeného rozhodnutí setrval na závěru o správnosti úvah, které vedly správní orgán I. stupně k závěru, že ze strany žalobce byly naplněny důvody pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to přestože žalobce v rámci odvolacího řízení předložil reálnou alternativní verzi skutkového stavu, jejíž východiska nebyla v rozporu s podklady, ze kterých vycházely správní orgány. Žalobce ve své alternativní verzi skutkového stavu vycházel ze stejných skutečností jako správní orgány, pouze navíc tvrdil, že existoval v mezidobí vydaný cestovní doklad, o kterém správní orgány nevěděly. K prokázání této nové skutečnosti ve svém odvolání žalobce rovněž navrhl provedení dostupného dokazování. Žalovaný však setrval na závěrech správního orgánu I. stupně, alternativní verzi skutkového stavu přednesenou žalobcem v odvolání bez dalšího odmítl, aniž by správní spis obsahoval podklady, které by možnost správnosti verze skutkového stavu přednesené žalobcem vylučovaly či zásadně zpochybňovaly, a na provedení dalšího dokazování ve věci zcela rezignoval.
14. Na tomto místě soud připomíná, že se v daném případě jednalo o řízení zahájené z úřední povinnosti, kdy důkazní břemeno tížilo správní orgán, a za dané situace tedy bylo na žalovaném, aby na základě relevantních důkazů v souladu s § 3 správního řádu zjistil Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bylo tedy na žalovaném, aby na základě dokazování vyloučil možnost existence skutkového stavu, který načrtl žalobce v odvolání, zvláště za situace, kdy žalobce sám relevantní důkazní prostředek navrhl. Žalovaný tak nepostupoval, a tím podle soudu zatížil správní řízení vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal za základ žalobou napadeného rozhodnutí, neměl dostatečnou oporu ve správním spisu.

15. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného pro vadu řízení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil a věc mu podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
16. Soud nepřistoupil současně ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, neboť dle názoru soudu je možné výše uvedenou vadu řízení odstranit v rámci odvolacího řízení.
17. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobce na jednání trval, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
18. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 12 228 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za uhrazený soudní poplatek za podání žaloby, z částky 1 000 Kč za uhrazený soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku, kterému bylo vyhověno, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Markem Sedlákem, po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 1 428 Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den Shodu s prvpisem potvrzuje G. Z.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. března 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.